

HỘI THỨ NĂM MƯƠI LĂM
TÂM A TỬ QUÁI KIỆT ĐƯA ĐƯỜNG

Đinh Xuân Thu hỏi:
- Đám Hồ tãng này chết cả chưa? Người lại sờ mũi chúng xem còn thở không?

Du Thản Chi dạ một tiếng rồi cúi xuống để tay lên mũi một nhà sư thì chỉ thấy lạnh ngắt. Nhà sư này đã chết tỵ bao giờ.

Gã lại xem nhà sư khác thì cũng tắt hơi rồi. Gã nói:

- Họ chết hết cả rồi không còn ai thở nữa.

Gã vừa nói vừa đứng thẳng người lên nhìn về mặt mọi người nhâng nhâng nhao nháo, ra chiều giễu mình. Gã chẳng hiểu ra sao lại nhắc câu vừa nói:

- Họ chết cả rồi không còn thở nữa.

Du Thản Chi thấy bộ mặt nữa ra khinh khỉnh, nữa ra giễu cợt bọn đồ đệ phái Tinh Tú mỗi lúc một tiêu tan để thay dần dần vào những nét mặt kinh dị.

Đinh Xuân Thu nói:

- Người coi lại lần nữa xem các nhà sư này còn có thể cứu vãn được nữa không?

Du Thản Chi đáp:

- Vâng.

Rồi gã đi xem xét cẩn thận hết cả mười sáu vị Hồ tãng lại một lần nữa. Đoạn gã lắc đầu nói:

- Bọn họ chết hết rồi không còn thể nào cứu vãn được nữa. Công lực của lão tiên sinh thật là ghê gớm!

Đinh Xuân Thu cười lạt nói:

- Bản lãnh chống chất độc của người mới là lợi hại.

Du Thản Chi lấy làm kỳ hỏi:

- Lão tiên sinh bảo... tôi có bản lãnh... tôi có bản lãnh... gì để chống lại chất độc?

Đinh Xuân Thu ngửa mặt lên trời cả cười nói:

- Giỏi! Giỏi! Giỏi lắm! Ta xem da dẻ và thanh âm người nói thì biết người còn nhỏ tuổi lắm. Thế mà đã có bản lãnh đến như vậy. Thật là hậu sinh khả úy!

Du Thản Chi chẳng hiểu ra sao, không biết lão nói vậy là ý gì? Gã có biết đâu rằng mỗi lần gã sờ vào mũi những nhà sư kia là một lần xuống Quỷ Môn Quan. Gã thử xong mười sáu nhà sư người Hồ tức là đã trải qua mười sáu lần nguy hiểm rất lớn có quan hệ đến mạng sống của gã.

Nguyên Tinh Tú Lão Quái tuy được Du Thản Chi cứu cho thoát chết, song lão đứng địa vị tôn sư một phái võ bị trấn quân mình không có cách nào gỡ ra cho khỏi chết mà phải nhờ đến một đứa trẻ nít nhỏ tuổi đến cứu cho. Vụ này mà đồn đại ra chốn giang hồ thì còn chi là thể diện. Vì thế mà sau khi thoát nạn, đàn trần bỏ đi xa rồi lão nghĩ ngay đến cách giết Du Thản Chi để bịt miệng.

Những nhà sư Thiên Trúc bị lão phóng chưởng có chất kịch độc, chỉ trong chốc lát đều bỏ mạng. Lão sai Du Thản Chi sờ mũi họ sự đó là có dụng ý cho tay gã nhiễm phải độc mà chết.

Dè đâu Du Thản Chi bản chất âm dương sai lệch đã nhờ phép luyện Dịch Cân Kinh thành ra nội công ghê gớm. gã lại trải qua mấy tháng trời tập luyện không ngớt đồng thời hút cả chất dịch con Băng Tằm là một loại trùng độc nhất thiên hạ. Chất độc con Băng Tằm rất dung hợp với thể chất Du Thản Chi. Trong mình gã đã chứa chất độc này thì bất cứ chất độc nào cũng không làm gì được. Dĩ nhiên là chất độc tự phát ra trong mình Đinh Xuân Thu đã thấm vào đâu mà làm cho gã chết được?

Thật ra gã không cần đốt lửa để đuổi trần, chỉ dùng hoàng đi vào giữa đàn trần là bất cứ giống trần độc đến đâu cũng không hại gì được. Trái lại nếu có con rắn độc nào cắn gã, bị huyết dịch của gã thấm vào mình là nó chết ngay tức khắc. Có điều Du Thản Chi không biết như vậy mà Tinh Tú Lão Quái Đinh Xuân Thu cũng không bao giờ nghĩ đến điều đó.

Đinh Xuân Thu cùng bọn đệ tử thấy Du Thản Chi sờ mũi các vị Hồ tăng lần đầu đã chắc mẫm rằng gã sẽ co rúm lại mà chết như những nhà sư kia. Ngờ đâu gã mò mẫm hết cả thân thể mười sáu nhà sư vẫn không sao?

Thầy trò phái Tinh Tú thấy vậy không khỏi nao núng.

Đinh Xuân Thu lẩm bẩm:

- Thăng nhãi này không hiểu bản lãnh chân chính của hắn ra sao? Đây chắc là trong mình hắn có để sẵn chất kịch độc như Hùng Hoàng Châu, Tịch Tà Bích chẳng hạn, hay là hắn uống thứ thuốc giải độc rất linh nghiệm gì từ trước nên mới chịu đựng nổi chất kịch độc của ta nhiễm vào mình.

Nghĩ vậy lão bảo:

- Du huynh đệ! Ngươi lại đây! Ta có chuyện muốn nói.

Du Thản Chi tuy thấy lão nói có vẻ thành khẩn, nhưng chính mắt gã trông thấy liền một lúc giết luôn mười sáu nhà sư một cách tàn nhẫn, lại nghe thấy giữa tình thầy trò với nhau mà bọn đồ đệ ba hồi thống mạ, ba hồi siểm nịnh thì biết rằng: hạng người này rất khó đối phó, chỉ có cách kính nhi viễn chi là hơn.

Nghĩ vậy gã đáp:

- Tiểu nhân có việc gấp không thể trùng trình được. Xin cáo từ lão tiên, tiểu nhân phải đi ngay bây giờ.

Nói xong gã chấp tay vái chào, rồi trông về ngã đường phía Đông Bắc đông tuốt.

Gã vừa đi được hai bước, đột nhiên thấy bên mình có luồng gió mát lướt qua.

Hai cổ tay gã bỗng nhiên bị nắm chặt. Người nắm tay Du Thản Chi lướt tới nhanh quá khiến cho gã chưa kịp phản kháng thì đã bị nắm tay rồi.

Du Thản Chi quay đầu nhìn lại thì thấy người nắm tay mình chính là một tên đệ tử phái Tinh Tú. Tên này người cao lớn đầy đà. Gã không hiểu chúng có dụng ý gì, nhưng trông mặt hắn cười một cách hung dữ, rõ ràng không phải chuyện tử tế, thì gã không khỏi giật mình la lên:

- Buông tay tôi ra!

Rồi cự mạnh một cái. Bỗng nghe trên đầu có tiếng gió vù vù, một bóng người to lớn ở phía sau lưng vút qua đầu gã rồi đánh huyt một tiếng. Bóng người này đã đập vào vách núi trước mặt, đập mạnh đến nỗi xương thịt tan nát, đầu nhào ra như đất bùn.

Du Thản Chi thấy tên đồ đệ này va vào vách núi mãnh liệt quá chừng, gã không tin tưởng mình lóa mắt.

Gã còn đang kinh ngạc, khi định thân nhìn lại thì Đại Hán đập vào vách núi mà chết chính là tên đệ tử phái Tinh Tú vừa nắm chặt tay mình.

Gã lại càng kinh ngạc hơn nữa, tự hỏi:

- Thằng cha này rõ ràng vừa nắm tay mình sao hắn lại đâm đầu vào núi mà tự tử một cách bất thành linh?

Gã có biết đâu Đại Hán này không phải đập đầu vào núi tự tử mà chỉ vì ngã cự mạnh một cái, luồng kinh lực của gã tung Đại Hán lên qua đầu rồi hất mạnh vào núi đến nỗi toi mạng.

Ta nên biết rằng Du Thản Chi tập luyện Dịch Cân Kinh rồi, nội lực gã suốt ngày đêm tăng lên rất nhiều mà gã không hay. Hơn nữa gã chưa từng động thủ với ai, nên không biết công lực của mình đã ghê gớm lắm rồi.

Ngày nọ Ba La Tinh, bóp cổ gã cơ hồ nghẹt thở, gã sợ quá chỉ thộn mặt ra, tuyệt không kháng cự. Thật ra nếu gã cố sức cự quậy là Ba La Tinh không còn cách nào kiềm chế được gã.

Bọn đệ tử phái Tinh Tú thấy Du Thản Chi chỉ nhất tay một cái đã giết chết bọn đồng môn đều cả kinh thất sắc la lên một tiếng:

- Ôi chao!

Tinh Tú Lão Quái đã giàu kinh nghiệm, lịch duyệt gian hồ vừa thấy gã hất chết đệ tử mình, đã nhìn thủ pháp của gã và cách cử động này không phải người có võ công thượng thặng mà chỉ có sức mạnh dị thường ở nơi cánh tay. Lão cho đó là thần lực thiên nhiên còn về võ công thì gã vào hạng tầm thường. Lão băng mình đi một cái đưa tay nắm lấy cái đầu sắt Du Thản Chi.

Du Thản Chi bị chụp một cách đột ngột, không kịp đề phòng, sức mạnh lão không kém gì một trọng lượng ngàn cân đè xuống gã ngã quỵ xuống đất.

Gã thẳng người lên toan đứng dậy thì trên đỉnh đầu dường như có một trái núi vạn cân đè xuống, gã không cử động được nữa mở miệng van lơn:

- Xin lão tiên sinh tha mạng cho.

Đình Xuân Thu thấy gã năn nỉ tha mạng mới yên lòng hỏi lại:

- Sư phụ mi là ai! Mi to gan thật! Sao dám đánh chết đồ đệ ta.

Du Thản Chi áp ứng:

- Tiều nhân không có sư phụ. Tiều nhân cũng... chẳng giết đồ đệ của lão tiên sinh.

Đình Xuân Thu nghĩ bụng: Minh đã kiềm chế được gã, chi bằng đánh chết gã để bịt miệng là xong.

Nghĩ vậy, lão buông tay ra, cho Du Thản Chi đứng dậy, liền phóng chưởng đánh vào ngực gã. Du Thản Chi thấy vậy cả kinh, bất giác đưa tay lên gạt chưởng của lão quái. Đình Xuân Thu phóng chưởng này rất chậm, lúc Du Thản Chi giơ tay lên gạt thì hai bàn tay vừa chạm nhau.

Chính Đình Xuân Thu có dụng ý như vậy, lão để chất độc đã chứa sẵn trong bàn tay theo một luồng nội lực hùng mạnh đẩy ra. Đó chính là phép "Hóa công đại pháp" của lão từng nổi danh mấy chục năm trời và giết hại không biết bao nhiêu là tay cao thủ võ lâm không ngờ hôm nay lão phải bị một lần thất bại.

Thật ra đối với Du Thản Chi, một đứa hậu sinh nhỏ tuổi, lão không muốn vận dụng "Hóa công đại pháp" vì mỗi lần vận dụng đến nó là một lần tổn hao nguyên khí và giảm bớt chất kịch độc trong mình nhưng vì lão thấy Du Thản Chi đã sờ vào

mười sáu vị Hồ tăng mà vẫn không trúng độc nên bất đắc dĩ phải dùng đến tuyệt kỹ này.

Hai chưởng gặp nhau, Du Thản Chi lão đảo người đi lùi lại đến mấy bước. Gã toan đứng dậy nhưng lại trượt đi ngồi phệt xuống. Gã ngồi xuống toan chống hai tay ra đằng sau để ngồi cho vững nhưng dư lực đòn chưởng đối phương vẫn còn mãnh liệt.

Du Thản Chi mông vừa tới đất rồi đến lưng đến đầu cũng hạ xuống theo, lộn đi ba vòng mới thôi.

Còn Đinh Xuân Thu sau khi hai chưởng gặp nhau bỗng thấy trước ngực mát lạnh rồi từ trong lòng bàn tay một luồng nội lực tiết ra ngoài thân thể một cách nhanh chóng dị thường.

Lão vội cố sức dừng lại nhưng không tự chủ được, nội lực vẫn thoát ra ngoài.

Lão vội đảo ngược đầu xuống giơ chân lên, chuyển vận luôn mấy lần.

Nhờ phép "Có cơ vận kinh" này của phái Tinh Tú, lão mới ngăn nội lực lại. Lão nhảy lộn người đứng dậy râu tóc dựng ngược lên, sắc mặt lợt lạt, trong rất đáng sợ.

Lão lại xòe hai bàn tay to tướng như cái quạt toan đánh xuống Du Thản Chi nữa.

Du Thản Chi đập đầu lia lịa kêu van:

- Xin lão tiên sinh tha mạng, xin lão tiên sinh tha mạng!

Đinh Xuân Thu gặp chưởng Du Thản Chi, lão biết rằng "Hóa công đại pháp" của mình tu luyện đã mấy chục năm nên nội lực còn mạnh hơn đối phương, nhưng về chất độc so với đối phương mình còn kém xa. Nếu hai người tỷ thí tất lão còn thua một bậc.

Giữa thầy trò phái Tinh Tú trước đây thì ai mạnh nấy được, ai yếu nấy thua, không có chút tình nghĩa gì hết. Chẳng những thế, giữa đồng môn với nhau, cách tàn sát càng tệ hại hơn. Vì bị bại về người khác phái thì đối phương còn có phần nhân nhượng, chớ giữa phái Tinh Tú với nhau thì chẳng ai chịu thua ai bao giờ.

Đinh Xuân Thu tự hỏi:

- Cuộc tỷ thí vừa rồi rõ ràng là Du Thản Chi đã thắng mình mà sao gã vẫn năn nỉ xin tha mạng? Chẳng lẽ gã cố ý trêu chọc mình? Phép "Hóa công đại pháp" này gã đã học ở đâu?

Đinh Xuân Thu vừa kinh dị vừa bẽn lễn, nhưng lão vốn là người xảo quyết, ngoài mặt vẫn thản nhiên. Lão đặt chân trái xuống tung mình nhảy lại Du Thản Chi rồi hỏi gã:

- Mi thực tình xin tha mạng hay mi giả vờ?

Du Thản Chi đập đầu lia lịa nói:

- Tiểu nhân một tấm lòng xin lão tiên sinh tha cho cái mạng kiến ruồi này.

Đình Xuân Thu nói:

- Mi... mi... mi... Lão nói luôn ba tiếng "mi" rồi thốt nhiên làm mặt giận nói:

- Mi ăn cướp Bích Ngọc Vương Đình của ta đem giấu đâu?

Lão nghĩ rằng phàm ai học Hóa công đại pháp thì không có Bích Ngọc Vương Đình là không được và cứ tra hỏi cho ra đình ngọc hoặc giả có thể điều tra được lai lịch của gã cũng nên.

Du Thản Chi nói:

- Tiểu... Tiểu nhân không lấy cắp Đình Ngọc của lão tiên sinh, mỗi lần cô nương dùng xong lại đem cất đi chưa bao giờ cho tiểu nhân mó tay vào...

Đình Xuân Thu mới hỏi một câu mà đã lòi ra đầu mối Đình Ngọc của mình thì mở cờ trong bụng. Lão hỏi tiếp:

- Chà! Mi còn cãi nữa ư? Rõ ràng cô nương bảo mi ăn cắp kia mà!

Du Thản Chi la lên:

- Trời ơi! Thật là oan uổng cho tiểu nhân quá! Từ khi cô nương luyện Băng Tầm rồi tiểu nhân không thấy Đình Ngọc đâu cả. Sao cô nương lại bảo tiểu nhân ăn cắp? Lão tiên sinh không tin thì xin đi tìm cô nương để đối chất ba mặt một lời.

Đình Xuân Thu nói:

- Được lắm! Đã vậy thì mi đưa ta đi gặp cô nương để hai người đối chất với nhau một phen.

Du Thản Chi nói:

- Vâng! Xin lão tiên sinh đi ngay để gặp cô nương.

Đình Xuân Thu nói:

- Phải rồi! Ta đi ngay bây giờ để tìm thấy mặt nó đặng hỏi cho ra. Mi còn sống được hay phải chịu chết hôm nay sẽ rõ.

Du Thản Chi nói:

- Cô nương ở tận bên thành nước Liêu, đường đi diệu vợi, phải đi hàng nửa tháng hay ít ra là mười ngày mới tới nơi. Hôm nay làm sao đối chất được? Có điều... Có điều...

Đinh Xuân Thu vô tình mà biết được nơi ở của A Tử thì mừng rỡ vô cùng, lão hỏi ngay:

- Có điều... là sao?

Du Thản Chi nói:

- Nếu lão tiên sinh muốn sang kinh thành nước Liêu, tiểu nhân xin dẫn đường.

Đinh Xuân Thu là con người hiểu đời, tuy Du Thản Chi đã chụp lồng sắt lão không trông thấy mặt gã, song chỉ nghe tiếng nói lão cũng biết rằng chính gã này cũng muốn gặp A Tử.

Hiếu sắc là thường tình của con người. A Tử là một cô gái dung nhan mỹ lệ, lão chắc Du Thản Chi cũng đem lòng say mê nàng. Muốn thử lòng gã, lão giả vờ đánh trống lảng:

- Đàng xa hàng ngàn dặm kinh thành nước nước Liêu làm cóc gì? Để ta phải mày tên đệ tử đắc lực qua đó giết quách con tiện tỳ ấy đi, lấy ngọc đỉnh đem về là xong.

Quả nhiên Du Thản Chi thấy lão có ý định giết A Tử thì bồn chồn trong dạ nói ngay:

- Không không! không được! Làm thế không xong...

Đinh Xuân Thu càng trông rõ ruột gan gã, giả tảng hỏi:

- Làm thế sao lại không được?

Du Thản Chi đỏ mặt nhưng vì gã đeo mặt sắt, nên không ai thấy rõ, gã áp ứng:

- Cái đó... cái đó...

Đinh Xuân thu cười ha hả nói:

- Phải chăng mi muốn che chở cho con tiện tỳ A Tử đó, để rồi lấy nó làm vợ?

Ý nghĩ "lấy A Tử làm vợ", Du Thản Chi đã âm thầm chôn sâu xuống tận đáy lòng.

Cả những giấc ngủ ban đêm gã còn chả bao giờ dám mơ ước, huống chi là giữa thanh thiên bạch nhật.

Du Thản chi kính ngưỡng bái thờ A Tử như một vị thần tiên. Hy vọng cao xa tuyệt đích của gã là được hóa thành kiếp trâu ngựa để làm nô lệ cho nàng. Ngẫu nhiên được thấy mặt nàng một lần hay được nghe lời nàng nói là gã đủ mãn nguyện rồi. Khi nào dám để những ý tưởng được yêu áp con người thần tiên đó vào đầu óc?

Du Thản Chi nghe Đinh Xuân Thu nói câu này gã thộn mặt ra đầu vầng mắt hoa, đứng không vững, người lão đảo luôn mấy cái gã hấp tấp đáp:

- Không, không phải...

Đình Xuân Thu coi bộ dạng gã càng hiểu, quyết định không nghi ngờ gì nữa.

Lão lâm bảm toan tính:

- Thằng lỏi này không hiểu nó luyện theo phương pháp nào hay gặp cơ duyên gì, mà chất độc chứa trong người gã còn nhiều hơn ta? Ta phải thu nạp gã để dò la gã luyện công theo môn phái nào, đoạn rút hết chất độc trong người gã vào mình rồi khi đó hãy đem gã xử cũng chưa muộn. Giờ mình giết gã ngay, há chẳng đáng tiếc lắm ư?

Dưới mắt Tinh Tú lão quái thì mạng con người hay mạng con rắn con rết cũng thể thôi, không hơn không kém. Trong người Du Thản Chi đã chứa chất độc thì gã cũng là vật chí bảo trên thế gian, lão tính cách khai thác lấy chất độc làm của mình, còn cái xác không thì giết bỏ.

Đình Xuân Thu nghĩ rằng: bắt rắn rết độc thì dùng Bích Ngọc Vương Đình, còn thu dụng "con người độc" Du Thản Chi thì phải dùng cái mồi khác, có thể thôi.

Cái mồi tốt nhất đủ làm điên đảo thần hồn Du Thản Chi là A Tử. Cái mồi này như được "Con người độc" đồng thời có thể lấy lại được Đình ngọc về, sau cùng là giết được A Tử nữa. Vậy chuyến đi này được cả ba việc. Thật là tuyệt diệu!

Tính toán đầu đầy rồi lão nói:

- Này này, ta hỏi ngươi: giả tí ta đem A Tử gả cho ngươi làm vợ, ngươi có bằng lòng không?

Du Thản Chi đáp:

- Cái đó... cái đó không thể nào thành được. Tiểu nhân chỉ là nô bộc của cô nương mà thôi. Tiểu nhân được cô nương sai khiến, đánh mắng cũng là quá phận rồi. Cô nương là một bậc thần tiên, tiểu nhân suốt đời không dám có ý nghĩ càn rỡ đó. Vậy xin lão tiên đừng nói thế lỡ ra mà... mà đến tai cô nương... thì nguy cho tiểu nhân lắm đó!

Đình Xuân Thu nói:

- Việc gì mà nguy? A Tử là đồ đệ của ta. Đã là đồ đệ thì phải nghe lời sư phụ truyền dạy. Ta biểu gả nó cho ngươi, khi nào nó dám chống cự. Nó lấy cắp Bích Ngọc Vương đình Ngọc ta không giết nó phải mang ơn sâu tày trời biển, khi nào còn dám cãi lời ta.

Du Thản Chi hỏi:

- Cô nương... cô nương là môn đồ của lão tiên sinh ư?

Đình Xuân Thu nói:

- Người không tin ta ư?

Lúc trước Du Thản Chi nấp trong bụi cỏ đã nghe lần thầy trò đối đáp với nhau, biết rằng A Tử là đồ đệ của lão rồi, có điều gã lại không hiểu tại sao con người ngọc nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường, phong tư cao nhã, lại cùng bọn đệ tiện bỉ ổi này là bạn đồng môn, chẳng hóa ra cá mè một lứa, mà do đó nàng mất cả phẩm cách con người.

Đình Xuân Thu trở gã đồ đệ mũi sư tử hỏi:

- Tiểu sư Muội người hình dung như thế nào?

Gã mũi sư tử đáp:

- Năm nay A Tử mười sáu tuổi. Nàng mặt trái xoan, cằm thon, má lúm đồng tiền, thân hình tha thướt, da trắng nõn nà, môi trên hơi cong, mắt đen láy và rất tinh nhanh. Tính nàng ưa mặc áo tía lưng thắt đai vàng.

Du Thản Chi nghe tên đồ đệ mũi sư tử tả đúng hình dáng A Tử Mỗi câu hắn nói ra là mỗi lần trái tim gã đập thình thịch. Khi gã nghe hắn nói hết lời, thì không còn nghi ngờ gì nữa. Gã khẽ nói:

- Hình dáng cô nương quả đúng như thế.

Đình Xuân Thu nói tiếp:

- Nếu người muốn lấy A Tử làm vợ cũng dễ dàng thôi. Có điều môn phái ta có những lễ luật nhất định là nữ đệ tử, không gả cho người ngoài mà chỉ gả cho đồng môn bản phái. Người tuy hình thù cổ quái nhưng ta cũng đặc biệt thu nhận người làm đồ đệ, nếu người chịu bái ta làm sư phụ.

Du Thản Chi nghe lão nói câu lấy A Tử làm vợ tuy gã không dám mơ tưởng hão huyền. Nhưng gã vẫn hỏi lại: Nếu tiểu nhân lạy lão tiên sinh làm sư phụ thì tiểu nhân cũng là đồng môn của cô nương phải không?

Đình Xuân thu vẫn thấy Du Thản Chi có ý trì nghi, chưa tỏ rõ thái độ liền nói:

- Con nhỏ A Tử dễ thương thật đấy, chẳng trách bao nhiêu gã nam đệ tử đồng môn cứ lăm le chực lấy nó làm vợ. Ta nhớ đến công lao người bữa nay, mà người bái ta làm sư phụ thì ta phải lấy ân tình đặc biệt đối đãi với người cũng là lẽ thường.

Du Thản Chi nghe lão nói vậy, bất giác lòng nóng như lửa, gã lẩm bẫm: Nếu ta để mất cơ hội này thì sẽ phải ân hận suốt đời. Kể ra thì không bao giờ ta tính lớn chuyện lấy cô nương làm vợ. Nhưng mà... Nhưng mà... ta không thể để cô nương lọt vào tay phường chó má, những quân súc sinh đệ tiện kia được.

Chớp mắt, bầu máu nóng trào lên trên ngực gã, gã quỳ xuống lạy nói:

- Sư phụ! Đệ tử là Du Thủ Chi xin bái kiến sư phụ làm lễ nhập môn, xin sư phụ thu nạp.

Đình Xuân Thu nói:

- Người đã nguyện ý lấy ta là thầy thì được rồi. Nhưng lệ luật của bản môn rất nhiều, người có giữ đúng được không? Sư phụ đã sai bảo việc gì, người phải gắng sức hết lòng tuân theo mệnh lệnh, không được phản kháng nghe chưa?

Du Thủ Chi nói:

- Đệ tử xin tuân theo lệ luật, phục tùng sư mệnh.

- Nếu sư phụ bảo người chết, người có cam tâm chịu chết không?

Du Thủ Chi đáp:

- Cái đó... Cái đó...

Đình Xuân Thu nói:

- Người suy nghĩ rồi trả lời cho rõ ràng. Cam tâm thì bảo cam tâm, mà không cam tâm thì bảo rõ không cam tâm.

Du Thủ Chi lẩm bẩm:

- Lão muốn giết mình dĩ nhiên mình không cam tâm chút nào. Nhưng nếu xảy ra như vậy thật, lúc đó mình trốn được thì trốn, mà không trốn được thì chịu. Dù chẳng cam tâm cũng chẳng làm gì.

Nghĩ vậy liền đáp:

- Sư phụ đối với đệ tử ơn sâu nghĩa trọng. Sư phụ bắt chết đệ tử cũng cam tâm.

Đình Xuân Thu cười ha hả đáp:

- Hay lắm! hay lắm! người thề độc đi. Nếu ngày sau người chẳng chịu tuân lời thì chịu thế nào?

Du Thủ Chi nghĩ ngay rồi đáp:

- Đệ tử Du Thủ Chi nếu sau này không tuân lời, xin chịu thảm hình của sư phụ phân thân muôn đoạn, chẳng được chết toàn thi thể.

Đình Xuân Thu ngẩn người rồi cười nói:

- Anh chàng đầu sắt này xảo quyết gớm! Người không tuân theo mệnh lệnh sư phụ, dĩ nhiên là ta sẽ xử tử. Vậy lời thề độc của người chỉ bằng thừa. Nhưng thôi được, người nhớ lấy lời thề đó nghe.

Rồi lão gọi:

- Lại đây lai lịch người thế nào thuật kỹ cho ta nghe!

Du Thản Chi không thể làm thế nào được, đành đem những ngày hoạn nạn, những nỗi cơ cực, thuật lại sơ qua một lượt, có điều gã không muốn kể hết gốc gác làm như nhuốc thanh danh họ Du ở Tụ Hiền Trang, gã chỉ nói mình là con một nông dân bị người Liêu tìm lương thảo bắt đi. Gã được gặp A Tử rồi cùng nàng đi bắt rắn độc, trùng độc.

Lúc Du Thản Chi kể đến chuyện bắt con Băng Tằm, Đinh Xuân Thu càng để ý nghe một cách rất chăm chú. Lão hỏi kỹ về hình thù con Băng Tằm. Có điều lão vẫn giữ một khuôn mặt thản nhiên tuyệt không lộ vẻ gì khác lạ.

Du Thản Chi nghĩ thầm:

- Vị sư phụ này không phải người tốt, nếu mình nói rõ cho hắn biết cuốn kinh chữ Phạn tất lão đoạt mất. Gã nghĩ vậy, nên Đinh Xuân Thu có hỏi lại phép luyện công cổ quái này, gã cũng không chịu thổ lộ hết sự thật.

Đinh Xuân Thu không biết là công lực mà "Dịch Cân Kinh" mà tưởng đó chỉ là công hiệu con tằm kì diệu. Lão rửa thầm trong bụng: "Thần lực quý báu như vậy mà lọt vào tay thằng quỷ con mặt sắt này để hút lấy chất độc vào trong người thật là đáng tiếc!"

Lúc Du Thản Chi kể đến đoạn con Băng Tằm do nhà sư Tam Tĩnh đem về chùa Thiếu Lâm, Đinh Xuân Thu vỗ đùi đánh đét một cái rồi nói:

- Nhà sư Tam Tĩnh biết bắt con Hàn độc trùng từ núi Côn Luân thì hay lắm. Ở đó đã bắt được một con thì chắc còn hai ba con nữa chứ đâu có một. Có điều là núi Côn Luân rộng kể hàng ngàn dặm, nếu không có người thuộc đường lối chỉ dẫn thì khó lòng mà bắt được Hàn độc trùng này.

Chính lão đã nhìn thấy chỗ linh diệu của hàn trùng độc thì ắt rằng nó còn quý hơn Bích Vương Ngọc Đỉnh nhiều. Vậy việc giết A tử để đoạt lại đỉnh ngọc hãy tạm gác lại. Lão hỏi tiếp:

- Nhà sư Tam Tĩnh còn ở chùa Thiếu Lâm chứ? Hay lắm, hay lắm, chúng ta đến bảo ông ta dẫn đến núi Côn Luân để bắt Băng Tằm đi!

Du Thản Chi lắc đầu nói:

- Không được! không được! Nhà sư Tam Tĩnh hung dữ vô cùng, chưa chắc đã đưa đi. Hơn nữa y đã vi phạm luật lệ bản môn nên bị đại hòa thượng chùa Thiếu Lâm giam vào nhà đá rồi, có được tự tiện ra đâu.

Tam Tĩnh hung dữ mà không chịu đi ư? Thế thì kì nhỉ? Chúng ta cứ đến chùa Thiếu Lâm coi, tìm cách bắt y ra rồi sẽ liệu.

Du Thản Chi nghĩ bụng:

- Tại chùa Thiếu lâm có biết bao nhiêu hòa thượng võ nghệ cao cường. Lão này muốn đến đó bắt người không phải là chuyện dễ.

Đình Xuân Thu thấy Du Thản Chi im lặng không nói liền hỏi:

- Tại sao ngươi không nói?

Du Thản Chi đáp:

- Đệ tử e rằng các vị đại hòa thượng chùa Thiếu Lâm...

Vì lão quá nóng lòng đi bắt Băng Tằm, lão nghĩ bụng:

- Ta không cần động thủ với các tên sư mõ chùa Thiếu lâm, chỉ cốt sao lén lút bắt được Tam Tĩnh ra là xong. Họ ở ngoài ánh sáng, mình trong bóng tối. Chẳng lẽ Tĩnh Tú Lão Quái mà làm cái việc bắt nhà sư béo chùn béo chụt ấy đó không xong?

Nghĩ vậy lão nói:

- Ngươi cứ dẫn đường đến chùa Thiếu Lâm là được.

Du Thản Chi vẫn ra chiều sợ sệt. Đình Xuân Thu hỏi:

- Đã có sư phụ đi kèm ngươi còn sợ gì?

Du Thản Chi đáp:

- Tại chùa Thiếu lâm còn có vị sư ở Tây vực. Lão muốn... sát hại đệ tử.

Đình Xuân thu hỏi:

- Hồ tăng ở Tây vực ư? Võ công lão như thế nào? Chắc còn cao hơn mười sáu vị sư kia chứ? Du Thản Chi đáp:

- Đệ tử không hiểu, chỉ thấy các vị chùa Thiếu Lâm cầm không cho lão về thôi... Chắc là võ công ghê gớm lắm.

Đình Xuân thu cười ha hả nói:

- Ta chỉ mới có giơ tay một cái mà cả mười sáu tên Hồ tăng đã chết nhăn răng ra rồi, thì dù có thêm một tên nữa thì phỏng có ích gì? Lại đây mau! Bữa nay ngươi đã bái ta làm sư phụ và ta đã thu nạp ngươi làm đồ đệ rồi. Ngươi ghé tai vào đây cho ta dặn.

Du Thản Chi từ từ lại gần bên đình Xuân Thu, trong lòng ngấm ngấm sợ hãi.

Đình Xuân Thu nói nhỏ vào tai gã:

- Khi ngươi thấy lão Hồ tăng đó thì Khẩn thềm trong bụng "Tĩnh Tú lão tiên! Tĩnh tú lão tiên, bảo vệ đệ tử. Đàn áp kẻ địch. Một, ba, năm, bảy, chín!" Rồi giơ tay lên vỗ vào tai trái một cái. Ngươi cứ làm thế thì dù ở bất cứ nơi đâu sư phụ cũng tâm linh cảm ứng được, thì vẫn thần thông để cứu ngươi. Và từ đó trở đi, lão thấy

ngươi sẽ đem lòng kính sợ chứ không dám hại ngươi nữa. Đây là sư phụ mới dạy cho ngươi pháp thuật đầu tiên. Ngươi phải học thuộc kĩ nghe!

Du Thản Chi giơ tay lên sờ tai bên trái mình rồi hỏi:

- Có phải chỗ này không?

Đình Xuân Thu đáp:

- Đúng rồi! Nhưng ngươi không được tiết lộ cho ai biết cả. Đây là một môn pháp thuật thần diệu của bản phái. Ngươi đã thuộc những câu khẩu quyết chưa?

Du Thản Chi vâng lời đọc khẽ một lượt.

Đình Xuân Thu gật đầu nói:

- Hay lắm! Ngươi thuộc lòng thế là được rồi. Ta đi thôi!

Du Thản Chi vâng lời không dám chống đối mệnh lệnh sư phụ, đành dẫn đoàn người đi về phía chùa Thiếu Lâm.

Đoàn người đi một mạch cho đến lúc hoàng hôn thì đã thấy chùa Thiếu lâm xuất hiện ở đằng xa, mái chùa liên tiếp không biết bao nhiêu là phòng ốc.

Đình Xuân Thu quay lại bảo bọn đồ đệ:

- Các ngươi vào cũng không được việc gì. Nhiều người chỉ tổ vướng chân ta. Vậy các ngươi vào bụi cây trong rừng mà ẩn nấp. Chỉ một mình A Du (tức là Du Thản Chi) vào chùa với ta là đủ.

Bọn đồ đệ vâng lời, chỉ có gã mũi sư tử nói:

- Khi nào giết xong bọn đầu trọc trong Thiếu Lâm, thì sư phụ báo tin hiệu ra ngoài, để bọn đồ đệ hoan hô sư phụ.

Đình Xuân Thu trợn mắt lên nói:

- Các sư phụ chùa Thiếu Lâm có ai đụng đến phái Tinh Tú mình đâu? Sao ngươi muốn giết người ta?

Gã mũi sư tử bẽn lẽn nói:

- Vâng! Vâng!

Du Thản Chi theo sư phụ vào chùa Thiếu Lâm, gã đi sau thấy lão tay áo phát phơ, chân bước nhẹ nhàng, chẳng khác nào tiên ông trong tranh vẽ, thì sinh lòng kính cẩn nhủ thầm:

- Mình gặp vị sư phụ như vị này chắc kiếp trước đã đầy kiếp tu. Phen này đến chỗ A Tử cô nương chưa biết ra sao, nhưng có sư phụ che chở, binh vực thì ít ra đi đâu cũng khỏi bị người ức hiếp.

Hai người theo đường lớn lên núi, gần đến quán Lương Đình ngoài cổng chùa Thiếu Lâm, bỗng nghe có tiếng vó câu lộp độp, rồi thấy hai con ngựa chạy như bay sắp tới nơi.

Du Thản Chi bị người hành hạ đã nhiều, nên vừa thấy ngựa đã kêu lên:

- Sư phụ ơi! Cô nương tới!

Rồi gã đứng nép sang một bên đường. Đinh Xuân Thu vẫn nghiêm nhiên như không có chuyện gì. Lão cứ ung dung giữa đường mà đi, chẳng dẫn đờ mà cũng không hấp tấp. Hai con ngựa một đen một vàng đi song đôi chỉ còn cách Đinh Xuân Thu một trượng thì rẽ sang hai bên mé đường để lướt qua lão.

Hai người cưỡi ngựa ngoảnh đầu lại nhìn Đinh, Du một cái. Người cưỡi ngựa đen bé nhỏ và gầy nhom, mình mặc áo đen, hai mắt loang loáng vẻ mặt tinh lanh. Người cưỡi ngựa vàng mặc áo hoàng bào, thân hình không gầy lắm, nhưng cao lênh nghênh, lông mày chênh chếch rủ xuống, vẻ mặt bướng bỉnh, nhiều tuổi hơn người áo đen.

Hai người thấy Du Thản Chi đầu bịt thì ra chiều kinh dị nhưng cũng quay đi ngay thẳng tới quán Lương Đình, xuống ngựa buộc vào cột quẹn.

Người mặc áo hoàng bào móc trong bọc ra một cái hộp đồ lễ cầm trong tay, lớn tiếng hỏi:

- Chúng tôi đến bái sơn.

Vô hình chung, chùa Thiếu Lâm là đầu não các phái võ Trung Nguyên những giang hồ hiệp khách quanh năm đến bái sơn không ngớt.

Sau quán Lương Đình có một căn phòng nhỏ. Trong phòng có tăng nhân chuyên đón khách.

Nhà sư nghe tiếng có khách đến bái sơn vội chạy đến chấp tay nói:

- Khách quan từ phương xa đến chắc đi đường mệt mỏi lắm. Tiểu tăng là Hư Phong xin bái kiến.

Người mặc áo hoàng bào khoanh tay đáp lễ nói:

- Không dám! Tại hạ xin ra mắt đại sư.

Người mặc áo đen cũng chấp tay thi lễ nói:

- Lúc này Đinh Xuân Thu cùng Du Thản Chi cũng đã vào tới quán Lương Đình.

Nhà sư Hư Phong hỏi:

- Xin khách quan cho biết cao tính đại danh?

Người mặc hoàng bào đáp:

- Mộ Dung Phục ở núi Giang Nam xin bái sơn.

Tiếng "Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung" khách võ lâm không ai không biết.

Đình Xuân Thu vừa nghe nói "Mộ Dung Phục ở Giang Nam xin bái sơn" trong lòng rung động, nheo mắt nhìn người mặc áo vàng thì thấy nét mặt vàng ửng, thân hình ốm o, bộ dạng không xứng đáng với tên "Giang Nam Mộ Dung" tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ chút nào. Lão còn đang ngờ ngẩn ngẫm nghĩ, thì Hư Phong cũng giật mình hỏi lại:

- Các... Các hạ là... Mộ Dung công tử?

Người mặc hoàng bào tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ họ Bao, tên gọi Bao Bất Đồng.

Y trở người áo đen giới thiệu:

- Vị này là anh em tại hạ tên gọi Nhất Trận Phong...

Chưa dứt lời thì Tri khách tăng Hư Phong đã nói:

- Tiểu tăng nghe danh đã lâu. Người là Phong Bá Ác. Phong tứ gia?

Phong Bá Ác nhanh nhẹn cười hỏi luôn:

- Tuệ Thu sư thúc trong quý tự vẫn mạnh giỏi?

- Tuệ Thu sư thúc vẫn bình thường. Người hay nhắc và khen ngợi Phong tứ gia là một tay hảo hán, nóng nảy, gan dạ, võ công cao cường! Người nhớ tứ gia lắm.

Phong Bá Ác cười ha hả:

- Tại hạ bị Tuệ Thu sư phụ đánh cho một quyền đau đến ba tháng mới hết. Rồi cả ba cùng cười ồ.

Nguyên Lão Phong Bá Ác là người ưa tranh đấu gặp ai cũng muốn giành sự đánh nhau chơi. Mấy năm trước đây, chẳng có chuyện gì cũng vào chùa Thiếu Lâm rồi xảy ra cuộc ác đấu với Tuệ Thu thiền sư. Hai bên kẻ nửa cân, người tám lạng, chẳng ai thua ai.

Hư Phong liếc mắt nhìn Đình Xuân thu hỏi:

- Cao tính lão sinh là gì?

Đình Xuân Thu đáp:

- Tại hạ họ Đình.

Giữa lúc ấy lại có hai người cưỡi ngựa đi lên núi.

Hư Phong vừa nghe có tiếng vó ngựa đưa mắt nhìn ra thấy một con ngựa màu hồng thắm. Lại còn một con ngựa nữa sắc xanh xám, người cưỡi ngựa mặc trường bào màu xanh xám.

Tới nơi hai người xuống ngựa, mọi người nhìn rõ mặt lão mặc áo hồng bào tuổi ngoài năm mươi, mặt vuông tai lớn trông đường vệ như một ông quan. Người mặc áo bào xanh xám có vẻ mặt thầy đồ, tuổi chừng ngót năm chục, cặp mắt đã lờ mờ dường như vì đọc sách nhiều quá nên thị lực kém đi.

Phong Ác Bá giới thiệu:

- Thừa đại ca cùng nhị ca! Vị này là tri khách tăng Hư Phong sư phụ.

Rồi quay sang Hư Phong giới thiệu:

- Đây là Đặng đại ca của tại hạ tên là Đặng Bách Xuyên.

Lại trở vào lão thầy đồ nói:

- Vị này là nhị đại ca, tên gọi là Công Dã Càn.

Hư Phong chấp tay thi lễ nói:

- Tiểu tăng từng được nghe các danh Đặng đại ca cùng Công Dã nhị gia. Bữnanay được hai vị giá lâm thật là vinh hạnh cho tỳ tỳ.

Đặng Bách Xuyên cùng Công Dã Càn lên tiếng đáp:

- Không dám, sư phụ dạy quá lời.

Hai người mới nói bấy nhiêu tiếng, mà hai người nghe đã chói tai vì thanh âm Đặng Bách Xuyên xoang xoảng như tiếng chuông đồng. Đây là lão mới buột miệng nói tự nhiên, chưa dùng sức chút nào, mà đã làm rung động lá nhĩ mọi người.

Công Dã Càn nói tiếp:

- Công tử tôi sắp đến bây giờ, cảm phiền sư phụ báo cho một tiếng.

Hư Phong nói:

- Vâng, xin năm vị ở trong quán chờ một chút, tiểu tăng vào chùa thông báo, mời các sư bá, sư thúc ra nghênh tiếp liệt vị.

Đặng Bách Xuyên nói:

- Không dám!

Lão quay lại, ngó thấy Đinh Xuân Thu cùng Du Thản Chi, không biết là hạng người thế nào.

Hur Phong trở gót lật đặt đi vào chùa. Y nhớ lại lần trước quần hào Trung Nguyên đã tụ tập chùa Thiếu Lâm để thương nghị cách đối phó với Mộ Dung công tử, một tay thông suốt hết những tuyệt kỹ của tất cả phái võ khắp thiên hạ.

Sau cuộc hội đàm chưa bao lâu thì phát sinh vụ Kiều Phong lên vào chùa Thiếu Lâm, kế tiếp đến cuộc đại hội quần hùng ở Tụ Hiền Trang, các vị anh hùng Trung Nguyên đổ dồn cặp mắt vào "Kiều Phong" còn vụ "Nam Mộ Dung" tự nhiên lắng xuống. Trước kia bao nhiêu tội ác khách giang hồ đổ cả lên đầu "Cô Tô Mộ Dung" nhưng từ đó lại được san sẻ bớt đi phân nửa cho Kiều Phong gánh đỡ.

Không ngờ bữa nay "Mộ Dung công tử" lại xuất hiện một cách đột ngột.

Huyền Từ đại sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm được tin báo một cách bất ngờ, liền phái viện trưởng viện Đạt Ma là Huyền Nạn đại sư thống lãnh mười lăm vị cao tăng xuống núi nghênh tiếp.

Mọi người hỏi Hur Phong biết rằng Mộ Dung công tử phái bốn tay thuộc hạ theo đúng phép lễ nghi, xem ra không có ác ý gì cả.

Tuệ Thu Hiền Sư lại hết sức khen ngợi Phong Bá Ác là người bạn tốt.

Mọi người đều chân tay không, không cầm binh khí. Vì ai nấy đều biết tiếng tăm Mộ Dung Phục lưng lẩy thiên hạ, dù chàng có ý đến chùa Thiếu Lâm để gây hấn, cũng không đến nỗi vừa gặp nhau đã động thủ ngay.

Lúc Hur Phong trở gót vào chùa thì cặp mắt láo lia của Phong Bá Ác ngó chậm chạp vào bộ mặt sắt Du Thản Chi không ngớt. Y càng ngó càng lâu càng thấy hay hay.

Phong Bá Ác lại đi vòng quanh Du Thản Chi ngắm ngía cái đầu kỳ lạ, thấy cái đầu này đúc rất tinh xảo, hàn gắn rất kỹ càng. Gã muốn đưa tay ra gõ vào cái đầu này mấy cái.

Bọn Đặng bách Xuyên biết tính gã hay rắc rối dễ xảy ra chuyện lời thôi, liền ngăn trở y tránh mọi chuyện xích mích nhỏ mọn có thể gây thành đại sự.

Phong Bá Ác xem ngắm hồi lâu gởi chuyện:

- Nay anh bạn! Anh mạnh giỏi chứ?

Du Thản Chi đáp:

- Dạ, tôi... tôi thường. Còn ông bạn thế nào?

Gã thấy Phong Bá Ác hình như ngứa chân ngứa tay, vung quyền múa chưởng, càng ngắm càng sợ hãi.

Phong Bá Ác nói:

- Cái lồng sắt của anh bạn ai làm khéo thế? Phong mỗ đi khắp thiên hạ mà chưa thấy ai có cái mặc nạ này.

Du Thản Chi bẽn lễn, cúi đầu xuống nói khẽ:

- Vì tôi... không có quyền tự chủ được thân mình, nên họ... muốn làm thế nào thì làm. Tôi không có cách nào...

Phong Bá Ác vốn là người đầy lòng nghĩa hiệp, nghe Du Thản Chi nói vậy, cũng thương tình liền hỏi:

- Kẻ nào mà ác ôn ghê gớm đến thế? Phong Mỗ muốn thử coi xem cái mặc nó thế nào? Phong Bá Ác vừa nói vừa nói vừa nheo mắt nhìn vào mặt Đinh Xuân Thu vì tưởng lão này đã ức hiếp và chụp lồng sắt vào đầu Du Thản Chi.

Đinh Xuân Thu, trên mặt thoáng qua nụ cười, dường như có để ý cho Phong Bá Ác trông thấy.

Du Thản Chi vội nói:

- Không... không phải sự phụ tôi đâu.

Phong Bá Ác nói:

- Vậy thì ai? Họ chụp lồng sắt vào đầu anh để làm gì? Tôi phải tháo bỏ đi cho anh.

Y nói xong thò tay vào bọc móc lưỡi dao trủy thủy sáng loáng ra. Mới trông cũng biết ngay là một lưỡi dao cực kỳ sắc bén.

Phong Bá Ác định dùng lưỡi dao này để tháo cái lồng sắt cho Du Thản Chi.

Du Thản Chi biết cái lồng sắt này đã dính liền mặt mũi và đầu óc mình, nếu tháo nó ra thì đồng thời rút cả da thịt mình và có thể nguy đến tính mạng. Gã vội ngăn lại:

- Không! Không thể tháo ra được đâu!

Phong Bá Ác nói:

- Anh đừng sợ gì hết. Anh cứ để tôi tháo ra cho, quyết không tổn thương gì đến da thịt anh đâu.

Du Thản Chi vẫn nằng nặc không chịu, nói:

- Không! Không được mà!

Phong Bá Ác hỏi:

- Phải chăng anh sợ hãi cái con người đã chụp mũ sắt lên đầu anh nên anh không dám để tôi tháo ra cho anh chứ gì? Lần sau anh có gặp hấn hành hạ về tội

mắt mặt sắt, anh cứ biểu hắn rằng: "Nhất trận Phong này đè anh để tháo ra đó" anh không tự chủ được thì biểu hắn đến tìm tôi mà trả đũa.

Phong Bá Ác nói xong nắm chặt cổ tay trái Du Thản Chi.

Du Thản Chi nhìn thấy lưỡi dao truy thủ sáng loáng thì kinh hãi vô cùng, vội la lên:

- Sư phụ! Sư phụ!

Gã vừa gọi vừa quay lại Đinh Xuân Thu cầu cứu, nhưng thấy lão cứ thản nhiên hai tay chấp đở sau lưng đứng đĩnh đi ra phía ngoài quán Lương Đình để ngắm phong cảnh, vờ như không nghe tiếng Du Thản Chi kêu gọi. Du Thản Chi trong lúc hoang mang, nhớ đến phương pháp sư phụ đã truyền thụ để cự địch. Gã ngậm ngậm niệm khẩu quyết: "Tinh Tú lão tiên! Bảo vệ đệ tử! Đánh bại kẻ địch. Một, ba, năm, bảy, chín." Đoạn gã giơ tay mặt vỗ vào bả vai bên trái Phong Bá Ác. Dè đâu chỗ gã đập lại đúng vào huyệt thiên tông một huyệt đạo trọng yếu nơi sau lưng.

Phong Bá Ác lúc đó để hết tinh thần vào việc tháo lỏng sắt cho Du Thản Chi, y sợ chỉ trạch mũi dao một chút là có thể làm gã phải sút mặt vỡ đầu, y còn có đề phòng đâu đến chỗ bị Du Thản Chi tập kích ngấm ngầm một cách bất thành linh.

Hơn nữa kinh lực chưởng thế này rất mạnh không phải tầm thường lại đập vào chỗ hiểm yếu trong người, Phong Bá Ác chỉ kịp rú lên một tiếng rồi ngã chúi về đằng trước. Ấy là Phong Bá Ác đã nhanh chân lẹ tay, nên bị đòn rồi còn gắng gượng chống đỡ được. Tay trái y vừa chống xuống đất, y liền nhảy phắt đứng thẳng người lên được." Ừa một cái, miệng Phong Bá Ác học ra máu tươi."

Đặng Bách Xuyên, Công Dã Càn, Bao Bất Đồng, ba người thấy Du Thản Chi bất thành linh hạ độc thủ, khiến người anh em bị một đòn nặng thì đều giật mình kinh hãi.

Đinh Xuân Thu biết Du Thản Chi trong người chứa đầy nọc độc, lão giả vờ bảo

Du Thản Chi niệm khẩu quyết rồi vỗ vào bả vai đối phương. Bởi nơi đó là chỗ yếu huyệt của con người, Du Thản Chi chỉ khẽ vỗ là đối phương phải bị trong thương ngay chảng phải do phù chú pháp thuật gì cả.

Công Dã Càn bắt mạch Phong Bá Ác, thấy mặt cấp xốc, dòn dập dường như bị trúng độc, lão nghĩ ngay ra rồi trở vào mặt Du Thản Chi quát mắng:

- Thằng lỏi con kia! Té ra mi là môn hạ Tinh Tú Lão Quái, vừa ra tay là dùng đến thủ đoạn thâm độc hại người.

Lão móc trong bọc ra một cái bình nhỏ, mở nắp lấy một viên thuốc giải độc nhét vào mồm Phong Bá Ác. Đặng Bách Xuyên và Bao Bất Đồng, lạng người đi một cái đứng chặn trước mặt Đinh Xuân Thu cùng Du Thản Chi.

Bao Bất Đồng tính tình nóng nảy chẳng kém gì Phong Bá Ác, còn có phần nham hiểm hơn. Ngoài ra, y lại có tính câu chấp. Y ngằm vận tiềm lực vào tay trái, năm ngón tay giơ ra như móng vuốt toan chụp xuống ngực Du Thản Chi.

Đặng Bách Xuyên vội can ngăn:

- Bao tam đệ hãy dừng tay!

Bao Bất Đồng chuẩn bị chụp xuống nghe Bách Xuyên nói liền quay trở nhìn.

Đặng Bách Xuyên nói tiếp: